אלכסנדר רוד

АЛЕКСАНДР РУДЬ



בן לריסה וסרגיי
נולד ב**ב' בניסן תשמ"ז** (11.4.1987)
הגיע מ**קמיאנסקה, אוקראינה**
לשנת הלימודים **תשס"ד (2003-04)**
במחזור 'רבבה' של נעל"ה
התחנך בכפר הנוער **ימין אורד**
סיים בתשס"ו (2006)

רב סמל מתקדם בלוגיסטיקה
נפל בי"ז בניסן תשפ"ו (04.04.2026)
בן 38 בנופלו
מקום מנוחתו בבית העלמין הצבאי ראשון לציון

сын Ларисы и Сергея
родился 11 апреля **1987 г.**
в городе **Каменское (Украина)**
начал обучение по программе НААЛЕ
в 2003-04 учебном году - **поток "Ревава"**
учился в молодёжном кампусе **Ямин Орд**
окончил школу **в 2006 г.**

старший сержант в логистике
погиб 04.04.2026
в возрасте 38 лет
похоронен на военном кладбище в г. Ришон-ле-Цион

כסנדר רוד, בנם של לריסה וסרגיי, נולד בב' בניסן תשמ"ז (11.4.1987) בקמיאנסקה שבאוקראינה. לריסה, אימו, חינכה וגידלה את אלכסנדר כאם חד הורית, והוא היה הבן היחיד שלה. במקביל עבדה בקהילה היהודית בעיר באפיית מצות. בזמן שעבדה, ולא רק, קיבלה עזרה בחינוכו וגידולו מאימה שלה. הסבתא שלו לקחה חלק מאוד פעיל בחינוך הנכד שלה וגידולו, ונתנה עזרה מאוד משמעותית. סשה שאב המון ערכים מסבתו. בגלל שהיה בן יחיד ונכד יחיד, קיבל המון פינוקים מאימו ומסבתו.



סשה היה ילד שובב, עם חוש הומור מאוד מפותח, מילדות הצחיק אנשים שסובבו אותו. מגיל קטן אהב מאוד לעסוק בספורט, במיוחד אהב משחקי כדור: כדור אף כדור סל, כדור רגל. התאמן בחוג כדור רגל ואף על פי שהיה צעיר לגילו, נבחר עם חברו הטוב, לקבוצת הבוגרים.



תמיד עזר לכולם, הרגיש שהוא הגבר בבית, אף פעם לא התלונן על שום דבר.

מכיתה א' ועד כיתה ח' למד בבית ספר ציבורי רגיל בעיר, היה תלמיד טוב. בכיתה ט' עבר לבית ספר יהודי בעיר, 'אור אבנר'. מאוד אהב את הבית ספר, מאוד התחבר למסורת היהודית והרגיש חלק מהקהילה היהודית. בבית ספר 'אור אבנר' היו כיתות מאוד קטנות, 8 תלמידים בכיתה, והמורים נתנו יחס אישי לכל תלמיד. שם אלכסנדר שמה על תוכנית נעל"ה.

בכיתה י' הודיע אלכסנדר לאימו שנרשם לתוכנית נעל"ה, הוא כל כך רצה לנסוע לישראל שלא הפריע לו ללמוד פעם שנייה בכיתה י' בישראל, הוא מאוד רוצה להתקבל לנעל"ה וללמוד בארץ, ולריסה, אימו, לא התנגדה לרצונו, אלא תמכה לכל אורך הדרך.

בסתיו תשס"ד (2003) בגיל 16 אלכסנדר עלה ארצה לבדו לבית הספר הדתי 'ימין אורד' במסגרת תוכנית נעל"ה. בהתחלה היה לו קצת קשה, בגלל הפרידה מהמשפחה וגם בגלל שכל הפינוקים שקיבל מאימו ומסבתו נגמרו עם עזיבתו לישראל.



"באנו באותו המטוס מדניפרו, עשו לנו קבלת פנים מעולה ב'ימין אורד'" – מספר ולרי, חברו של אלכסנדר ב'ימין אורד – "היינו באותו החדר, אלכסנדר היה מאוד מחובר לכולם, הוא היה בין היחידים בקבוצת נעל"ה שהיו לו יחסים טובים עם כולם".



גם בישראל אלכסנדר המשיך לעסוק בספורט, אהב לשחק כדור רגל, הוא לא היה תלמיד מצטיין אבל היה לו מאוד חשוב להצליח בלימודים.

כשהגיע לבקר את משפחתו בחופשת הקיץ הראשונה, אלכסנדר סיפר רק דברים טובים על בית הספר ועל ישראל, הוא כבר התרגל לחום ארץ ישראלי, כך שהיה לו כל הזן קר בבית ולכל מקום הוא לקח איתו סוודר. אחרי תקופה קצרה כבר רצה לחזור לישראל ולפגוש את החברים החדשים שהכיר בבית הספר.

עם סיום תוכנית נעל"ה, בסוף כיתה י"ב, לאף אחד לא הייתה שאלה האם להישאר בארץ או לחזור לאוקראינה, גם הפעם אלכסנדר החליט להישאר בארץ ולהתגייס לצה"ל וגם הפעם, לדריסה, אימו תמכה בהחלטתו.



בשנת 2006, אחרי שסיים את תוכנית נעל"ה אלכסנדר התגייס לצה"ל. הוא שירת בחיל הלוגיסטיקה בגדוד תובלה, שם היה נהג תובלתית. מאוד אהב את התפקיד ותמיד הקפיד על בטיחות בדרכים וחוקי התנועה.

בזמן שירותו הצבאי, שכר אלכסנדר דירה בחיפה עם חברים מקבוצת נעל"ה.

לאחר השחרור מצה"ל, אלכסנדר התקבל לעבודה כמאבטח בחברת 'רשף ביטחון', שם במקרה פגש את אלכסיי שאותו הכיר עוד באוקראינה, לפני שעלה ארצה, וגם אלכסיי עלה במסגרת תוכנית נעל"ה לבי"ס הר וגיא. מאז נהיו חברים מאוד טובים, כמו בני משפחה. אלכסיי שכנע את אלכסנדר לעבור מחיפה למרכז הארץ, ואלכסנדר שכר יחידת דיור בחולון.



לאחר 'רשף ביטחון' החליף מספר עבודות – אבטחה בבנק הפועלים, מאבטח בחברת ברינקס, אבל מתוך חיבתו למנועים, החל לעבוד בתדלוק מטוסים בנתב"ג.

"אלכסנדר היה רודף צדק ותמיד דאג לכולם" – מספר אלכסיי, חברו הטוב, - "בעבודתו בנתב"ג הוא הקים וועד עובדים ונלחם על תנאי העסקת העובדים, בסביבת המשפחה והחברים, הוא תמיד היה במרכז העניינים, מסמר הערב. לא זכור לי שהיה בלי מצב רוח, מאוד אהב ילדים ואף טיפל בילדים שלי והם תמיד חיכו לו ושמחו לו כשהוא בא".



בשנת 2014, לדריסה, אימו, עלתה ארצה והחלה את עבודתה באילת. כשאלכסנדר ראה כמה העבודה קשה לה, הוא החליט לקחת אותה משם למרכז הארץ ויחד איתה שכר דירה בראשון לציון. הוא דאג לה מאוד, ביקר עימה אצל הרופאים, שילם על שכר דירה ניהל את כל החשבונות בבית.

ב-02 במאי 2024 אלכסנדר נישא לאהבת חייו, אינה, אותה הכיר בפייסבוק. "זאת הייתה אהבה ממבט ראשון על התמונה בפייסבוק עוד לפני שנפגשנו" – מספרת אינה, - "סשה היה מאוד נחוש לפגוש אותי וגם אני הסתקרנתי מאוד. הדייט הראשון שלנו היה במסעדת דגים מיוחדת ביפו, ולאחר זמן מה באותה העיר על גבעה יפה עם נוף לים, סשה קרע ברך והציע לי נישואים. זה היה כמה ימים לפני שטסתי לאוקראינה לבקר את הוריי, אני מאוד התרגשתי ומיד הסכמתי".

הקשר של אלכסנדר ואינה היה כל כך חזק שהם לא היו צריכים אף אחד איתם. הם אהבו מאוד את הים ויחד אהבו לראות שקיעות בים, יכלו פתאום לנסוע לחיפה כדי לאכול

שוואדמה, או לפגוש זריחה במצפה רמון או לקפוץ לארוחת בוקר באילת. לאלכסנדר היה חוש הומור מפותח מאוד, הוא מאוד מצחיק ותמיד ניסה להצחיק את אינה, הוא היה בשבילה כסלע איתן.



אלכסנדר מאוד אהב ילדים, תמיד באירועים כל הילדים של החברים היו סביבו, גם הילדים מאוד אהבו אותו. הוא לא עישן, לא שתה אלכוהול וניהל אורך חיים בריא.

אלכסנדר היה אדם סקרן והתעניין בהמון תחומים, הוא היה חלק מקבוצת משחקי סטרייקבול (Strike-Ball), אהב מאוד לבשל והכין אוכל מאוד טעים ואפילו החברות של אינה אהבו לבקר בביתן כדי לטעום את האוכל שהכין, מאוד אהבו ערבי חברים עם הכנת בשרים על האש.



יותר מכל אהב מנועים ומכוניות. הוא מאוד הקפיד על תקינות רכבו ועל בטיחותו, יחד עם אינה העבירו לא מעט זמן במוסך או בשטיפת מכוניות ואף קראו לזה בצחוק - 'דייט במוסך או בשטיפה'.

עם פרוץ מלחמת 'חרבות ברזל' מיד אירגן את התיק ויצא מהבית בלי לחכות לצו, עד נפילתו, אלכסנדר כל הזמן היה בסבבי מילואים, עשה מעל 500 ימים. בסבב אחרון, אלכסנדר היה בתפקיד קצין רכב - אחראי על נהגים, רכבים ומשימות נהיגה ביחידה.

יורי, חברו הטוב משירות המילואים מספר: "אלכסנדר תמיד דאג לכל הנהגים ביחידה, דאג לבטיחות רכבים, דאג שהנהגים ינוחו מספיק לפני כל משימה ואף היה מחליף אותם בנסיעות אם היו עייפים, היה מתדרך כל משימה. הוא היה חבר אמיתי ומאוד נאמן, היה נותן הכל בשביל החברים שלו, בזמן שמקסים הרקין היה חטוף בעזה, שהיה מפקד ביחידה שלנו, אלכסנדר הרגיש צורך לדאוג למשפחתו ובמיוחד לאחיו הקטן".



אלכסנדר נפל נפל בי"ז בניסן תשפ"ו (04.04.2026) בעת מילוי תפקידו בשירות המילואים, שבוע לפני יום הולדתו ה-39. הובא למנוחות בבית העלמין הצבאי בראשון לציון. הותיר אחריו אישה, אמא וסבתא.

המונים ליוו את אלכסנדר בדרכו האחרונה. "מזמן רצינו לארגן מפגש של כל חברי קבוצת נעל"ה שלנו מימין אורד, וכל פעם זה לא קרה בגלל סיבות שונות, ועכשיו בלוויה כל הקבוצה נפגשו ביחד, זה קרה רק בזכותך, אלכסנדר היקר" - ספד לו ולרי, חבר מקבוצת נעל"ה.



АЛЕКСАНДР РУДЬ

Александр Рудь, сын Ларисы и Сергея, родился 11 апреля 1987 года в городе Каменское (Украина). Мама Александра, Лариса, воспитывала единственного сына одна. Она работала в еврейской общине города, занимаясь выпечкой мацы. В воспитании мальчика огромную помощь ей оказывала мама — бабушка Александра. Она принимала самое деятельное участие в жизни внука и сыграла важнейшую роль в его становлении. Именно от неё Саша перенял многие жизненные ценности. Будучи единственным сыном и единственным внуком, он рос, окружённый любовью, заботой и вниманием.

Саша был озорным мальчиком. С детства его отличало искрометное чувство юмора, и он умел развлекать окружающих. Он очень любил спорт, особенно игры с мячом — баскетбол, футбол и волейбол. Занимался в футбольной секции и, несмотря на юный возраст, вместе со своим лучшим другом был приглашён играть за команду старших по возрасту спортсменов.

Он всегда был готов прийти на помощь, чувствовал себя мужчиной и опорой семьи и никогда не жаловался на трудности.

С первого по восьмой класс Александр учился в обычной городской школе, где был хорошим учеником. Затем перешёл в еврейскую школу «Ор Авнер». Он искренне полюбил эту школу, проникся еврейскими традициями и чувствовал себя частью еврейской общины. В классах здесь училось всего по восемь человек, благодаря чему каждому ученику уделялось особое внимание. Именно в этой школе Александр впервые узнал о программе НААЛЕ.

В десятом классе он сообщил матери, что хочет подать документы на программу НААЛЕ. Желание уехать в Израиль было настолько сильным, что его совершенно не смущала необходимость заново пойти в десятый класс, теперь уже в израильской школе. Лариса не только не препятствовала его желанию, но и поддерживала сына в его выборе.

Осенью 2003 года, в возрасте шестнадцати лет, Александр самостоятельно приехал в Израиль в рамках программы НААЛЕ и поступил в религиозную школу «Ямин Орд».

Поначалу ему было непросто: он тяжело переживал разлуку с родными, да и привычная домашняя забота, которой его окружали мама и бабушка, осталась далеко.

«Мы прилетели одним самолётом из Днепра, и в "Ямин Орд" нас встретили просто замечательно, — вспоминает Валерий, друг Александра по НААЛЕ. — Мы жили в одной комнате. Александр умел находить общий язык со всеми и был одним из немногих в нашей группе, кто поддерживал хорошие отношения буквально с каждым».

И в Израиле Александр не оставил спорт — продолжал играть в футбол. Нельзя сказать, что учёба давалась ему легко, но он прилагал все усилия, чтобы добиться успеха.

Вернувшись домой на первые летние каникулы, он рассказывал семье только хорошее — и о школе, и об Израиле. К жаркому израильскому климату он привык настолько, что дома ему постоянно было холодно, и он всюду носил с собой свитер. И спустя совсем короткое время он с нетерпением ждал возвращения в Израиль, чтобы снова увидеть своих школьных друзей.

По окончании двенадцатого класса у Александра не было ни малейших сомнений, вернуться ли в Украину, или остаться в Израиле. Он решил жить в этой стране и призваться на службу в Армию обороны Израиля. Как и прежде, мама полностью поддержала его решение.

В 2006 году, по окончании программы НААЛЕ, Александр был призван в ЦАХАЛ. Он служил в транспортном батальоне корпуса логистики в качестве водителя тяжёлого армейского транспорта. Свою службу он очень любил, всегда строго соблюдал правила дорожного движения и требования безопасности.

АЛЕКСАНДР РУДЬ

Во время службы Александр снимал квартиру в Хайфе вместе с друзьями по программе НААЛЕ.

После демобилизации он устроился охранником в компанию «Решеф Битахон». Именно там он вновь встретил Алексея, с которым был знаком ещё в Украине. Алексей также приехал в Израиль по программе НААЛЕ и закончил школу «Хар Ве-Гай». Их связывала дружба, настолько крепкая, что они считали себя братьями. Именно Алексей убедил Александра переехать из Хайфы в центр страны, после чего тот снял квартиру в Холоне.

Позже Александр сменил несколько мест работы: охранял отделения банка «Апоалим», работал в компании Brinks. Однако любовь к технике привела его в аэропорт Бен-Гурион, где он занимался заправкой самолётов.

«Александр всегда был справедливым человеком и никогда не оставался равнодушным к чужим проблемам, — рассказывает его лучший друг Алексей. — Работая в аэропорту, он организовал комитет, который отстаивал трудовые права работников. Среди друзей он неизменно был душой компании. Я не припомню, чтобы видел его в плохом настроении. Он очень любил детей, с удовольствием возился с моими детьми, а они всегда ждали его прихода и радовались каждой встрече».

В 2014 году мама Александра, Лариса, репатриировалась в Израиль и начала работать в Эйлате. Видя, что матери приходится нелегко, Александр решил перевезти ее поближе к себе. Они вместе сняли квартиру в Ришон ле-Ционе. Сын окружил маму постоянной заботой: ходил с ней к врачам, взял на себя оплату аренды жилья и домашние финансовые дела.

2 мая 2024 года Александр женился на избраннице своего сердца, Инне, с которой познакомился через Facebook.

«Это была любовь с первого взгляда — ещё по фотографии в Facebook, до нашей первой встречи, — вспоминает Инна. — Саша очень хотел познакомиться со мной, и мне тоже было интересно встретиться с ним. Наше первое свидание состоялось в рыбном ресторане в Яффо. И именно в этом городе у моря на красивом холме, спустя некоторое время Саша, опустившись на одно колено, сделал мне предложение. Это произошло всего за несколько дней до моего отъезда в Украину к родителям. Я была невероятно растрогана и сразу согласилась».

Связь Александра и Инны была настолько крепкой, что им никто больше не был нужен для счастья. Они очень любили море, вместе встречали закаты, могли спонтанно поехать в Хайфу ради шаурмы, встретить рассвет в Мицпе-Рамоне или отправиться завтракать в Эйлат. Александр обладал великолепным чувством юмора, постоянно смешил Инну и был для неё настоящей надежной опорой.

Он искренне любил детей. На всех семейных праздниках дети друзей неизменно тянулись к нему, отвечая ему такой же любовью. Александр не курил, не употреблял алкоголь и вёл здоровый образ жизни.

Он был чрезвычайно любознательным человеком и интересовался самыми разными областями. Увлекался страйкболом, был прекрасным кулинаром. Приготовленные им блюда были настолько хороши, что подруги Инны специально приходили к ним в гости, чтобы попробовать Сашины кулинарные шедевры. Особенно друзья любили вечера, когда он готовил мясо на гриле.

Но больше всего Александр любил двигатели и автомобили. Он тщательно следил за техническим состоянием своей машины и её безопасностью. Он немало времени, причем вместе с Инной, проводил в заботах и уходе за своим автомобилем. Супруги с улыбкой называли это своими «свиданиями в гараже».

АЛЕКСАНДР РУДЬ

С началом войны «Железные мечи» Александр собрал рюкзак и отправился в часть, не дожидаясь повестки. До самого дня своей гибели он практически непрерывно находился на службе, проведя в резерве в общей сложности более пятисот дней. Во время последнего призыва он занимал должность офицера автомобильной службы и отвечал за организацию перевозок подразделения, за водителей и транспортные средства.

Юрий, его товарищ по резервистской службе, вспоминает:

«Александр всегда заботился обо всех водителях подразделения. Он следил за исправностью машин, за тем, чтобы люди успевали отдыхать перед выездами. Если кто-то уставал, он сам садился за руль. Перед каждой задачей обязательно проводил подробный инструктаж. Он был настоящим товарищем, безгранично преданным и готовым для друзей на всё. Когда наш командир Максим Харкин находился в плену в Газе, Александр считал своим долгом помогать его семье, особенно младшему брату».

Александр Рудь погиб 4 апреля 2026 года при исполнении обязанностей во время резервистской службы — всего за неделю до своего тридцать девятого дня рождения.

Он был похоронен на военном кладбище в Ришон ле-Ционе.

У него остались жена, мама и бабушка.

Проводить Александра в последний путь пришли сотни людей.

«Мы так давно хотели собрать всю нашу группу НААЛЕ из "Ямин Орд", — сказал на похоронах его друг Валерий. — Каждый раз что-то мешало. И вот теперь мы наконец встретились все вместе... Только благодаря тебе, дорогой Александр».